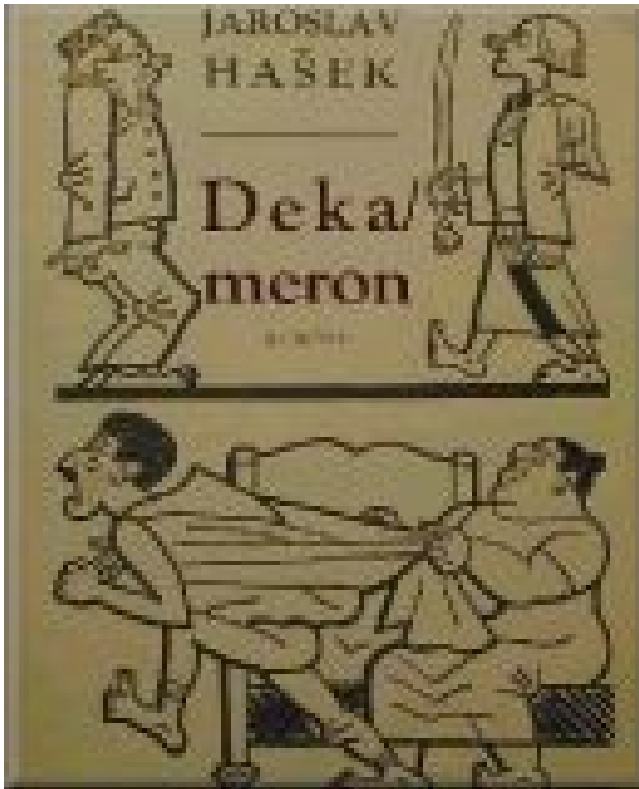

Hasek: Barátságos mérkőzés

Tillingen és a Duna partján fekvő Höchstädt bajorországi városok között ősidők óta ádáz ellenségeskedés dúl. A középkorban a tíllingeniek zsoldosokkal és gyújtóanyagokkal bőségesen felszerelve csónakjaikon gyakorta kiruccantak Höchstädtbe, amely egy-egy ilyen látogatás után rendszerint porig égett. Máskor viszont a höchstädtiek kergették végig a negyven kilométeres úton egészen hazáig a tíllingenieket, s azt a tíz kilométeres fasort, amely Höchstädt fölött indul Tillingen felé, "Az akasztott tíllingeniek fasorá"-nak nevezték el.

Egynémely dologban a két város szokásai eltérők voltak egymástól; a tíllingeniek ugyanis a fogságukba esett höchstädti szomszédaikat nem akasztották, hanem macskaként a Dunába fojtották, s amikor egy ízben egy höchstädti tanácsnok a tíllingeniek kezébe került, felnégyelték, s az egyik negyedét rendkívüli futárral Höchstädtbe küldték, ahol viszont a futárt felakasztották a vár kapujára, minden abbeli érvelése ellenére, hogy ő mint futár sérthetetlen.

Így ment ez mindaddig, amíg a városoktól el nem vették az ilyen kisdud játékok és szórakozások kiváltságát, s a modern idők nem szelídítették meg az efféle kirándulások kegyetlenkedéseit, s az összekülönbözéseket nem szűkítették le az Őrangyalhoz címzett út menti fogadó területére. Ez a fogadó Höchstádtól és Tillingentől egyaránt húsz kilométerre van, a két ellenséges területnek éppen a határán.

Ide jártak a két városból verekedni minden vásár- és ünnepnap. Gyalog jöttek, de létrás és trágyahordó szekereken szállították haza mindkét fél harcosait, szétvert fejjel, törött bordákkal, s fölöttébb elégedetten, amiért a dolog megint olyan szépen sikerült.

Mindkét fél újra és újra bizonyítani akarta a városuk vezető szerepéről elterjedt évszázados legendákat, s az Őrangyalhoz címzett fogadóban a harcok éppen olyan véresek voltak, mint amikor évszázadokkal korábban a tillingeniek ostromlétrákon kapaszkodtak Höchstädt várfalaira, kezükben égő gyantakoszorúkkal, miközben a védők félmázsás kövekkel küldték őket a várak mélyére. És ugyanolyan elkeseredettek voltak ezek a csaták, mint amikor a höchstädtek faltörő kossal döngették Tillingen város kapuját, mialatt a tillingeniek odafönről forró szurkot öntöttek az ostromlókra.

Egyik fél sem mondhatta soha, hogy tökéletesen legyőzték, míg csak a kerületi beosztás a höchstädteket ki nem szolgáltatta a tillingenieknek. A höchstädti kerületet megszüntették, s Höchstädt városát a tillingeni kerülethez csatolták. Höchstädtben csak Amtsgericht, Tillingenben viszont Bezirksgericht volt.

A höchstädteknek csak kivizsgálni volt joguk polgáraik ügyeit, az aktákat aztán Tillingenbe küldték a kerületi bíróságra, ahol szigorúan és kegyetlenül ítélték. Sorozásra is Tillingenbe kellett menniük a höchstädteknek, s mindenfajta hivatalos ügyben Höchstädt mindig csak Tillingen után következett. A höchstädtek az egész vonalon hendikepeltek, elnyomottak és megalázottak voltak. Amidőn például egyszer egy vasárnapon alaposan elverték a höchstädteket az Őrangyalhoz címzett fogadóban, a rákövetkező vasárnapon annyi csendőr vonult fel oda a tillingeni kerületből, hogy a höchstädtek a legjobb akarattal sem adhatták vissza a kölcsönt.

Ettől az időtől fogva már csak alkalmilag kerültek össze, ha bevonultak katonának, de a közös szolgálatban a höchstädtek az ellenséges tenger közepében - meghajoltak a túlerővel szemben, s leszerelés után azt hangoztatták odahaza, hogy ilyen körülmények között immár teljesen kilátástalan a harc, miért is az otthoniak gyáva frátereknek tekintették őket. Úgy látszott, hogy a höchstädtek soha többé nem szégyeníthetik meg ellenségüket, amikor az új, a modern kor elhozta Dél-Németországba a futballt.

A kezdeti időkben a Tillingen klub nyomába se ért a Höchstädt legénységének.

A höchstädti tizenegy teljesítménye igen figyelemreméltó volt. Oly keményen mentek a labdára, mint amikor őseik elkergették a város kapujától a tillingenieket. A labdát olyan ellenállhatatlan erővel rúgták az ellenfél hálójába, mint amikor évszázadokkal azelőtt őseik faltörő kosokkal és gerendákkal Tillingen kapuját rombolták szét.

A Höchstädt összes játékosának, a centerhalfnak, a bekknek és a szélsőnek az összjátéka szétverte az ellenséges kapu előtt a védelem testekből álló falát, s egyszer még az is megesett, hogy a Mannheimer kapujába a labdával a saját bekkjüket is berúgták, és senki sem tudta, hogyan is keveredhetett egyáltalán oda.

Lövéseiknek iszonyú ereje volt. Az ellen kapujába rúgott labda félrevágja a kapust, kilyukasztja a hálót, leszakítja egy kapu mögött álló néző fülét, agyonver a pályán kívül egy játszadozó kutyust, s leüt a lábáról egy járókelőt, aki le akarja stoppolni.

Egy másik példa: a Höchstädt és Ingolstadt közötti mérkőzésen a Höchstädt gólja, amelyet az Ingolstadt hálójába rúgtak, két áldozatot követelt. A kapus is, a labda is kilehelte lelkét, s a játékot tíz percre félbe kellett szakítani, amíg a kapusnak nem akadt helyettese, s nem szereztek egy másik labdát.

A pályáról levonulóban a höchstädtiek büszkén énekelték harci dalukat:

Mein Mädchen muss mich küssen,
ich bin von Höchstädtsklub,
wer besser noch kann schießen,
als unser Donauklub?
Goalija, goalija, goalija, hurra!

Stílusukat rendkívül kemény játéknak nevezték, s egy környékbeli újság sportrovatában azt írták az egyik mérkőzésükről, hogy ez nem futball, hanem az utolsó ítélet volt. Másutt a Höchstädt-Ringelsheim találkozóról azt jelentették, hogy a verduni harcokra emlékeztetett.

Az őszi évadban a höchstädti zöld-kékek a következő eredményekkel dicsekedhettek: eltörtek 28 pár lábat, betörtek 49 bordát, kicsavartak vagy eltörtek 13 pár kezét. Betört orrok száma: 52. Eltört vagy más módon megrongált orrcsont: 19. Betört lapocka: 16. Hasba rúgás az ellenfél teljes harcképtelenségével: 32. Kivert fog: 4 tucat. S ha mindehhez még azt is hozzászámítjuk, hogy az őszi idényben 280 gólt rúgtak, s csak hatot kaptak, akkor ez a belemenős játék lenyűgöző eredményének tekinthető.

Az ellenséges klubok lapjai, irigyelve sikereiket, egy alkalommal a következőket írták a Höchstädt klub egyik legjobb játékosáról: "Friedmant ezúttal balszerencse kísérte rúgásaiban. Csak két ellenfelének tudta eltörni a lábát, a kapus térdét pedig egyszer se találta el."

Dél-Németország összes klubja alulmaradt velük szemben, s amikor északról meghívták egy barátságos mérkőzésre az Altonát, a csapatból csak a kapus tért haza bekötött fejjel, egyébként az egész csapat, a tartalékokat is beleértve, a höchstädti kórházban maradt.

Nyugodtan nézhették-e mindezt a tillingeniek, ha egyszer nekik is volt egy fehér-sárga klubjuk? A Tillingen nem volt rossz csapat, keményen játszottak ők is, és térd- vagy sípcsont-rúgásaik éppen olyan veszedelmesek voltak, mint a Höchstädt rúgásai. Hasba rúgási technikájuk is magabiztos és megbízható volt, s ezért a tillingeni közönség hangos tapssal jutalmazta őket. És mégis, egyik mérkőzést veszítették el a másik után.

Egyszer azután eszükbe jutott valami, s elhozatták Münchenből trénernek az angol Burnst, aki lassan megtanította őket elegánsan játszani, eredményesen cselezni, jól kombinálni, s reggeltől estig velük dolgozott, míg végül egy nap azt mondhatta:

- Most pedig hívjátok meg a lipcsei bajnokcsapatot.

Meghívták, és kikaptak 4:2-re.

- Nem számít - mondta Burns tréner -, még három ilyen vereség, s többé nincs okotok félni senkitől.

És tovább gyötörték magukat a finom kombinációs játék begyakorlásával, amelyben az egyén, ha a maga szakállára játszik, akkor egy nagy senki és semmi, csak egy ostoba fanatikusnak tekinthető, amely játékokban az összjáték a minden.

Meghívták a Preussen bajnokcsapatot, s kikaptak 2:1-re. Aztán a Mühlhausen kiváló csapatával döntetlent értek el, s ekkor Burns tréner kijelentette, hogy most már bajosan akad ellenfél, amely legyőzné őket. A lipcsei bajnokcsapat revansmérkőzése a Tillingennel szomorúan végződött Lipcse számára! Öt gólt vittek haza, s a Tillingen hálójában csak egyet hagytak, de azt is büntetőrúgásból.

Amikor a Höchstädt a Tillingen Lipcse fölött aratott pompás győzelméről olvasott, az egész klub elzöldült a méregtől.

És amikor később az Allgemeine Sportzeitungban azt olvasták, hogy a tillingeni fehér-sárgáknak a vasárnap aratott pompás győzelmük után már nincs komoly ellenfelük Dél-Németországban, s hogy olyan játékot mutattak be, amely az ellenfél csapatát is elragadtatással töltötte el, úgy érezték magukat, mint elődeik, amikor a tillingeniek egyszer elfoglalták egész Höchstädtet, és kifosztották.

És még nagyobb dühre gerjesztették őket a cikk ilyen mondatai és alcímei: "A tillingeni védelem kiváló teljesítménye", "A tillingeni kapus önfeláldozó véde", "A csatárok kiváló támadóereje", "Tűzijáték a lipcsei kapura", "A jobbszélső remek cselező technikája".

- Én becseleznék neki egyet - jegyezte meg Thomas csatár borúsan. - Többé nem játszana senki ellen, legfeljebb az égből, Szent Péterrel egy kapura.

- A Tillingen kapusából füstölt húst csinálnék káposztával, a bekkből pedig valami vadasat - szólalt meg magabiztosan a balszélső.

Együtt ültek valahányan a klubhelyiségben, s most egy percre elakadt a beszélgetés. Várható volt, hogy most majd valaki megszólal, s valami olyat mond, ami egyszeriben megvilágítja a helyzetet, s könnyíti a lelkükön.

Ez a valaki a klub intézője volt.

- Játsszunk velük egy barátságos mérkőzést - mondta. - Meghívjuk őket. A helyi lapok majd elintézik a dolgot. Visszavágó mérkőzés sohasem lesz, mert a Tillingen az utolsó mérkőzését játssza majd nálunk. Aki nem tesz bénává legalább egy játékost, azt kizárjuk a csapatból, s ha állásban van valahol, akkor nyomást gyakorolunk a munkaadójára, hogy tüstént bocsássa el.

Ezenkívül a kapu hálójához kötjük, s gólokat fogunk rúgni bele.

A helyi újságok azonnal a Höchstädt klub rendelkezésére álltak, s csalogatni kezdték a Tillingent városuk vulkanikus földjére.

Különösen a Dél-Németország legjobb csapata című cikket írták meg roppant körültekintően. Kiemelték a Tillingen legutóbbi győzelmét, dicsérték a játékukat és a meglepő eredményt. Azt írták, hogy a Höchstädt is felmutathat egy sor szép diadalt, de azt, hogy melyik csapat a jobbik, a Tillingen vagy a Höchstädt, nos, azt csak a két klub találkozója döntheti el egy barátságos összecsapáson, amely mérkőzésen el kell felejtetni mindent, ami már úgymint elintézett dolog a két város között, amelyeknek a nevét a két klub büszkén viseli. A labdarúgás nemzetközi játék, a helyi érdekeknek semmi szerepük nincs benne. Itt nem a középkori zsoldosok fizikai ereje dönt, hanem a sportoló tiszta idealizmusa, aki a játékba bátorságot és sportszerűséget visz. A Tillingen höchstädti látogatása nyilván mindörökre eltüntetné a régi Svábföld e két városa között fennállott összes nézeteltérést.

Valami hasonlót évszázadokkal ezelőtt már írtak egyszer a höchstädtiek Tillingen várnagyának, kérve őt, hogy tisztelje meg látogatásával városukat, s ígérve, hogy becsületesen járnak el vele szemben, és menlevelet is küldenek, csak jöjjön egyezkedni a tillingeni és höchstädti határ ügyében.

Amikor a tillingeni várnagy megérkezett, valóban nem esett semmi bántódása, szívélyes mederben megtárgyalták vele az összes fájó kérdést, ám ettől a várnagy úr annyira felingerült, hogy megnyugtató kénytelenek voltak felakasztani őt. Így aztán ott lengedezett Höchstädt város falán, a menlevéllel a kezében.

Egy másik cikkben, amellyel a Morgenblatt szerkesztője tökéletesen el akarta vakítani a Tillingent, az alábbiak olvashatók:

"Ha egyszer a Tillingen a Höchstädt pályájára lép, akkor ez lesz a tavaszi idény legnagyobb eseménye, egyben azonban baráti tüntetés is a két város részéről. A mültra boruljon fátyol. A kék-zöldek kezét nyújtanak a sárga-fehéreknek, s melegen a szívükre ölelik őket. Miként arról szerkesztőségünk értesült, a jövő héten Tillingenbe megy klubunk intézője, hogy megbeszélje a két klub találkozóját. Szükségesnek tartjuk kijelenteni, hogy a Tillingent nemcsak sportsman-gentlemanjaink fogják baráti üdvözlésben részesíteni, hanem a város sportkedvelő közönsége is, mely előre örül a Tillingennek és játékának, kiváltképpen ama reményben, hogy mindkét csapat a legjobbat nyújtja majd, dicső hagyományaikhoz méltó játékot, amit a két csapat kitűnő formája eleve biztosít. A két klub végső értékeléséről csak a mérkőzés után lehet majd beszélni."

- No nézd csak - mondták a Tillingen klubban, amikor e sorokat olvasták magukról. - Lám csak, mit tesz a sportsiker. Egy évvel ezelőtt még senki se tudott rólunk, ma pedig még a höchstädtiek is majd elolvadnak a magasztalástól. Tizenegy hónapja sincs még, hogy azt írták rólunk: mi vagyunk a legnyomorúságosabb csapat a világon, s hogy csak azt tanácsolhatják nekünk, hogy inkább dugóval játsszunk, mint futballal. Jól van, ha azt akarják, hogy elverjék

őket, hát nem vagyunk ellene, hogy játsszunk velük egy barátságos mérkőzést. Kitömjük őket. Azt írják, hogy a Höchstädt is egy sor szép diadalt mutathat fel. Átkozott hazugjai! Olyan klubokkal játszottak csak, mint az Ingolstadt, Regensburg, Truttensdorf, Keichenthal. Közismert verekedők, azt sem tudják, mi az a fejjáték. Számukra a legnagyobb kombináció az, ha minden oldalról körülveszik az ellenfél játékosát, és lerúgják. Testre mennek és sohasem a labdára.

- Mi is csináltuk - sóhajtott fel a jobbszélső. - És higgyétek el, szép idők voltak azok. Emlékezzetek csak vissza, hogyan intéztem el egyszer az Ulmerbrüder centerét. Összetörtem a gerincét, nyakát és bal lábát; ráadásul egyetlen rúgással.

- A klub költségére temettük el - szólt közbe csípősen a pénztáros. - A maga rúgása kétezer márkánkba került, mert mindannyian ragaszkodtak ahhoz a hülye ötlethez, hogy labda alakú koporsóban kell eltemetni.

- De a mérkőzést befejeztük, s nem kellett visszafizetni a belépődíjakat - mentegetőzött a jobbszélső.

- Nem kétséges, hogy győzünk a Höchstädt ellen - jelentette ki ünnepélyesen a Tillingen kapitánya. - Győzünk a finom kombinációs játékunkkal. A mi támadásainkat senki se ronthatja el. Szélről centerbe, a center kiteszi a másik szélre, közben középre fut, cselezés a bekkel és egy kis trükk, a jobbszélső bead, és sutt! Gól! A játékosokat fölösleges lefedeznünk, s így nem is kerülünk velük közvetlen kapcsolatba. Csak futkározzanak a légüres térben. A labda hozzáférhetetlen kell, hogy legyen számukra. Csak mi játszadozunk majd vele fejjel és lábbal. Az ő számukra a labda absztrakt labda lesz, mese, semmi más. Rá, rá, hajrá!

A Höchstädt klub intézője a következő héten valójában csak azt ment el megbeszélni, ami már elintézett dolog volt, amikor a Morgensport szerkesztője megírta, hogy mielőbb tárgyalni kell a Tillingen és Höchstädt közötti barátságos mérkőzésről, amelyen a Tillingen megvédi majd a város színeit és a klub becsületét. Nem serlegért játszanak majd, de egy "régi ismerős" fölötti győzelemért, Tillingen győzelméért Höchstädt fölött.

Néhány barátságatlan pillantástól eltekintve, amellyel érkezésekor fogadták a Höchstädt intézőjét, nem történt semmi kellemetlensége, s mindent simán megtárgyalt. Következő vasárnap barátságos mérkőzés a Höchstädt pályáján a két klub között. A belépődíjak tiszta hasznát egyforma arányban osztják föl.

Ezek után, a klubok régi szokása szerint, elvonultak egy vendéglőbe, ahol is reggelig ittak a klub költségére. Reggel felé még a következőket beszélték meg: 1. A mérkőzést semleges bíró vezeti a Regensburg klubból; útiköltségét és más kiadásait a két klub egyenlő arányban fedezi. 2. Hogy a Höchstädt kapitányának dédapját az egyik Tillingen elleni támadáskor fejétől a sarkáig kettévágta kardjával a Tillingen klub kapitányának dédapja, akit aztán a Höchstädt intézőjének dédapja döfött át kopójával.

Később a vigadás egy kicsit komolyra fordult, és a Höchstädt intézője jónak látta, hogy eltűnjön, mert úgy vette észre, hogy a Tillingen klub kapitánya valahogy furcsán pillantgat feléje, úgy, mintha tenni akarna valamit dédapjának rehabilitálása ügyében.

És így végül felvirradt ama dicső nap, amikor a tillingeniek oly sok évszázad után ismét bevonultak Höchstädtbe, ahol is már minden elő volt készítve a védelemre.

A vonatok tillingeniek seregeit árasztották a höchstädti pályaudvarra, akik azért jöttek, hogy buzdítsák a fehér-sárga színeket viselő játékosokat, s hogy nyomban a helyszínen megölhessék a tillingeni győzteseket.

Tillingenben és Höchstädtben egyaránt már napokkal előbb eladtak a kereskedők minden bikacsöket, acélgyűrűt, bokszer és revolvert. A tillingeniek bőröndjei gyanúsan súlyosak voltak, minthogy köveket hoztak bennük. A höchstädtiek viszont a zsebüket rakták tele kővel.

A mérkőzést pontosan fél négykor kezdték, és három óra harminchárom perckor a dolog elkezdődött.

Elsőnek a semleges bíró esett el. Bikacsökkal kapott két ütést a fejére, mindkét klub szurkolóitól egyet-egyet. Koponyája két helyen tört be, s mielőtt kimúlt volna, még felkiáltott, hogy "Ofszájd!", minthogy lefötyülni nem tudta, mert egy harmadik bikacsökütés szétverte a szájában a fütyülőt.

A tillingeniek túlsúlyban voltak, mert tízezren jöttek, Höchstädt lakóinak száma pedig mindössze kilencezer.

A höchstädtiek kétségbeesetten védekeztek, s az általános felfordulásban sikerült felakasztaniuk a tillingeniek kapitányát a höchstädtiek kapufájára.

A Tillingen centerhalfja megharapta a Höchstädt mindkét bekkjét, a klub centere viszont leütötte őt.

Németország összes napilapjának sportrovatában másnap a következő rövid hír jelent meg:

"Félbeszakadt a Tillingen-Höchstädt közötti érdekes mérkőzés. A pályán 1200 vendég és 850 hazai néző maradt. Mindkét klubot felosztatják. A város ég."

És ha ezek után egy Slávia-Sparta mérkőzésre gondolok, világosan látom, hogy a futball nálunk még gyerekcipőben jár.